

til forleden Dag, at der var en Side af Militærforslagene, absolut den allerfredeligste Side, som meget stærkt interesserede det ærede Medlem, maaske lidt mere end den militære Side, det var Lønningsspørgsmaalet. Det ærede Medlem udtalte sig for, at selv om nu ikke disse Forsvarslove blev gennemførte, maatte man endelig sørge for, at Lønningslovene blev gennemførte. Se, det er jo en meget fredelig Side af disse Love, og jeg tror, det er en Side, der interesserer meget stærkt. Men jeg skal altsaa ikke mere sige om det ærede Medlem fra Frederiksværk, at han er krigsgal, jeg skal sige, at jeg tror, han elsker Fred og baade hader og afskyer Krig, og jeg skal sige, at jeg tror, at det, han i det hele nødigst af alt vil, er at komme i Krig.

Pinstrup: Som ærede Medlemmer ville vide, var det paa et noget fremrykket Tidspunkt af Forsvarskommissionens Forhandlinger, jeg blev Medlem af denne Kommission. Det var vel kun et halvt Aars Tid eller saa, jeg var Medlem, men jeg var med til at udarbejde de Forslag, som foreligge her fra Flertallet i Kommissionen, og jeg har sat mit Navn under denne Betænkning. Jeg har været med til loyalt at løse den Opgave, som var stillet Kommissionen i den Lov, i Henhold til hvilken Kommissionen blev nedsat, og jeg har ment, at det var en rigtig Opfattelse af Forholdene, saaledes som daværende Udenrigsminister Deuntzer i en Skrivelse til Kommissionen udtrykte sig: „Danmark vil ikke kunne opnaa at betragtes som en virkelig neutral Stat, naar det ikke er i Besiddelse af en saadan militær Magt, som svarer til, hvad der efter Landets Evne og Forhold kan ydes uden Overbebyrdelse eller Svækkelse af dets nationale Liv, og som i alt Fald nogenlunde stemmer med, hvad der forholdsmæssigt er normalt for andre i det internationale Samfund deltagende Stater.“

Jeg har, i Modsætning til den ærede sidste Taler, opfattet det som værende Danmarks Pligt at have et saadant Forsvar. Det ærede Medlem vilde kalde os Militarister, men jeg spørger: Hvor er Grænsen? Hans Forslag vil, efter hvad jeg har set nævne, koste 15—16—17 Mill. Kr. eller saa. Er det ikke at være Militarist, naar man ønsker en saadan Ordning, eller er det først, naar man kommer over 20 Mill. Kr.? Det er vistnok et vanskeligt Spørgsmaal at afgøre. — Jeg skal altsaa henvise til, at jeg staar paa det prin-

cielle Standpunkt, som er udtrykt i Flertallets Betænkning, og jeg afventer, om der maatte kunne fremføres Grunde, som for mig ville være tilstrækkelige til at ændre dette principielle Syn paa vort Forsvars Ordning.

Naar jeg har begæret Ordet ved denne Lejlighed, er det egentlig nærmest for at komme ind paa en Side af hele vort Forsvarsvæsen, som, saa vidt jeg har hørt, ingen tidligere Taler har været inde paa. Jeg agter nemlig om lidt i mit Foredrag at opkaste det Spørgsmaal: Hvorfor omfatter Befolkningen ikke Hæren med større Interesse og større Sympati, end Tilfældet er, men forinden jeg kommer dertil, vil jeg dog gerne fremsætte nogle andre Bemærkninger.

Medens det vistnok er saa i de fleste andre Lande, i alt Fald i mange, at Forsvarssagen mere end nogen anden Sag er en national Sag, er det desværre ikke i særlig Grad Tilfældet hos os, og Grunden dertil, mener jeg, er den, at denne Sag — det kan ikke nægtes — har været misbrugt af et enkelt Parti i Magtstræbets Interesse. Det er og bliver en Kendsgerning, at Højre som Parti tog denne vor dyrebare Sag til sit Fanemærke og paa en Maade ødelagde Forsvarssagen for at holde paa den Regeringsmagt i Staten, som det manglede parlamentarisk Ret til at sidde inde med. Det har været denne Sags store Ulykke og er det fremdeles. Og naar der spørges — og der er Grund til at opkaste det Spørgsmaal —: Hvorfor nyde de militære sagkyndige en forholdsvis ringe Tillid ude i Befolkningen, tror jeg, at derpaa kan svares, at det er, fordi de sagkyndige og Generalstaben lod sig bruge i Provisoriepolitikens Tjeneste til at bygge den Befæstning om København, som nu fra mange Sider regnes for omtrent værdiløs, og om hvilken den højtærede Forsvarsminister forleden Dag udtalte, at den indeholdt den største Fare for vort Land. Nu er Generalstaben, vor Sagkundskab, synes det, rede til at forlade denne Fæstning for at faa begyndt paa en ny. Derfor har, mener jeg, Befolkningen kun ringe Tillid til den militære Sagkundskab. Denne Fæstning med dertil hørende Hærordning, som man nu bryder Staven over og kasserer, er de sagkyndiges Værk, denne militære Ordning og denne Fæstning svare til den Alliance- og Befæstningspolitik, som de sagkyndige hidtil have hyldet. Derfor falder det dem heller ikke helt naturligt at gaa over til en virkelig Neutralitetspolitik og et virkeligt Neutralitetsfor-